

Din loialitate față de biserică și stat

Duminică, 29 octombrie 2006

Gili Cârstea

Rolf și Johnny s-au trezit la a doua înviere, și nu înțeleg de ce. Ei au fost buni adventiști toată viața lor, iar acum, se pare, au fost sortați de partea greșită a baricadei. Vor o explicație, înainte de a ajunge să dea socoteală în fața marelui tron alb, așa că cer o audiență la Petru. Acesta îi primește cu bucurie și ascultă necazul lor.

Johnny: Hi, sfinția ta.

Rolf: Heil Hitler!

Petru: Oh, nu e cazul să vă formalizați, eu am rămas același pescar umil. Care este problema?

Johnny: Păi, noi am fost adventiști serioși, născuți în credință, educați la măsura cu nisip. Eu sunt american, iar Rolf este german. Am păzit sabbatul, am plătit zecime, am făcut lucrare misionară, am fost în relații bune cu biserica și pastorul, am participat la școala de sabbat regulat, am respectat reforma sanitară. De ce nu am fost înviați la prima înviere?

Petru: A, deci nu sunteți din ultima generație... înțeleg. Recunosc, nu sunt familiarizat cu cazul vostru... Prin urmare, voi ați murit înainte de a doua venire, da?

Rolf: Adică ne-am omorât unul pe altul, Heil Hitler!

Petru: Cum așa?

Rolf: Eu apăram Vaterland, eram servanț pe o baterie antiaeriană, iar el a venit cu B-24 Liberator să bombardeze Al Treilea Reich. El a lansat bomba care m-a omorât pe mine, iar eu am tras proiectilele care i-au doborât lui avionul, Heil Hitler!

Petru: Rolf, te rog, nu e cazul să saluți la fiecare vorbă. Înțeleg, patriotism, dragoste de țară, dragoste de Führer, dar acum gata, toate sunt istorie. Relaxează-te. Deci voi ați trăit în timpul celui de-al doilea război

mondial... Și v-ați omorât reciproc... Ciudat. Păi ce căutați voi pe câmpul de luptă, nu erați adventiști?

Johnny: Ba da, așa cum am spus.

Petru: Și voi, ca urmași devotați ai lui Hristos, nu ați citit în Scriptură ce am pățit eu când am pus mâna pe sabie? Noi eram sălbatici, nu știam nimic despre conflicte și violență, deși Învățătorul a pierdut mult timp să ne bage în cap că urmașii Lui nu trebuie să folosească sabia. Ce fel de evanghelie s-a predicat în timpul vostru?

Rolf: Biserica a decis că participarea la război este după voia Domnului, iar Führer, Heil Hitl... err... Să trăiți?!?... Nu știu cum să spun... Führer este omul lui Dumnezeu și a adus Vaterland la mare prosperitate.

Johnny: Și la noi a fost la fel. Frații de la Conferință au studiat Scriptura cu seriozitate și au aflat că membri bisericii pot să servească patria atunci când aceasta este în pericol. Așa că ne-am înrolat fără prea mari muștrări de conștiință.

Rolf: Noi am apărat Vaterland! Voi sunteți agresori, și ați venit peste noi să ne omorâți. Eu am fost în legitimă apărare.

Johnny: Adevărat, dar dacă nu veneam noi la timp, deveneau și tu agresor. Ai uitat de Polonia, Cehoslovacia, Franța, Danemarca, Norvegia? Ce căutați acolo?

Petru: Băieți, stop! Gata cu propaganda, am înțeles. Fiecare ați apărat patria și democrația. Ok, am înțeles, ați slujit binele după toată lumina pe care ați avut-o. Și ziceți că pastorul și comunitatea v-au dat aprobarea să vă înrolați în armată?

Johnny: Da, chiar s-au făcut servicii divine speciale, cu defilări, steaguri și arme... Am cântat cu toții plini de emoție God Bless America...

Rolf: Și la noi la fel. Frații au spus că nationalsozialismus este bun pentru Vaterland și pentru biserica noastră. Am fost înrolați la Hitler Junge și BDM. Revista adventistă a scris frumos despre Führer, și noi toți am votat pentru el.

Johnny: Da, și după aia s-a văzut cât de bun a fost Führer: Bătrâni, bolnavi, țigani, evrei – toți la gazare și apoi la crematoriu...

Rolf: Minciuni...

Petru: Am zis să terminați cu cearta, da? Bun. Rolf, vreau să știu cum a fost atunci când Führerul a început persecutarea evreilor. Cum a reacționat biserica?

Rolf: Evreii au omorât pe ambasadorul nostru la Paris. Atunci populația s-a revoltat împotriva lor... Pastorul a spus că nu este bine să dăm semnale

greșite autorităților, așa că am dat afară din biserică pe toți membrii de origine iudaică.

Johnny: Dar cu reformiștii care au dorit să se întoarcă în biserică ce ați avut? De ce le-ați refuzat intrarea?

Rolf: Au dorit să se întoarcă doar ca să scape de persecuție, căci autoritățile au interzis biserica lor.

Petru: Ce fel de persecuție? Nu erau și ei adventiști ca și voi?

Rolf: Ba da, dar ei se opuneau încorporării, refuzau să lupte pentru patrie și spuneau că serviciul militar este călcare de sabbat.

Johnny: Și nu era?

Rolf: Frații au spus că nu este călcare de sabbat.

Petru: Măi băieți, treaba este complicată rău de tot. Deci, Dumnezeu american spunea bisericii Lui că războiul împotriva Germaniei naziste este justificat. Iar Dumnezeu nazist spunea și el bisericii Lui că războiul pentru spațiu vital este justificat. Și înțeleg de la voi că vă sprijiniți apărarea pe argumentul că aceasta a fost decizia oficială a bisericii, pe care n-ați avut tăria să o încălcați.

Johnny: Exact. Noi am fost învățați că biserica în sesiune este glasul lui Dumnezeu pe pământ. Ne-am temut să punem în discuție planul lui Dumnezeu pentru noi.

Rolf: Și noi la fel. Poporul german are respect pentru autoritate. Noi iubim ordinea și urâm nesupunerea față de conducători. Ce se alege de o biserică atunci când fiecare face cum îl taie capul? Ordinea este geniul poporului german, iar noi, ca adventiști, ne supunem deciziilor bisericii.

Petru: Și ce s-ar fi întâmplat, Rolf, dacă nu te supuneai deciziei bisericii și refuzai încorporarea?

Rolf: Păi, în primul rând eram trimis în lagăr alături de evrei și țigani, iar comunitatea de acasă mă excludea din biserică, așa cum i-au exclus pe reformiști. În comunitățile noastre de atunci, să fii asemănat cu reformiștii era la fel de rău ca și când ai fi fost evreu. Autoritățile au luat măsuri împotriva lor, fiind declarați trădători de neam, dușmani pentru Vaterland și pentru Führer. Heil Hi... Scuze.

Petru: Deci riscai lagărul de concentrare. Și tu, Johnny?

Johnny: La noi nu a fost așa de complicat. Biserica nu ne excludea, dar ajungeam de râsul prietenilor, căci eram socotiți fricoși și lași. Sigur, exista amenințarea curții marțiale, la un refuz categoric. Puteam să ne înrolăm necombatant dar, cum să spun... propaganda era puternică, și toți simțeam că patria și democrația au nevoie de noi. Era ceva în aer care ne împingea

spre război. Să nu fi priceput noi despre ce este vorba? Oricum, Scriptura părea clară, ca să vă citez pe dumneavoastră: Spuneți să fim supuși „oricărei” stăpâniri omenești. Țineți minte, 1 Petru 2:13–14; sau, mă rog, în prima parte a scrisorii, căci pe vremea aia nu existau capitole și versete.

Petru: Bine... Ce să spun... Se pare că argumentele voastre sunt destul de puternice: Loialitate față de biserică, supunere față de autoritate; și sunt flatat că ați citit scrierile mele. Acum, înțeleg că doriți să aflați dacă eu mai susțin ce am scris în Epistola mea.

Băieți, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știți, înainte de a apărea în fața tronului. Eu am avut ocazia să vorbesc cu câțiva tineri contemporani cu voi, și care au fost chemați la prima înviere. Câțiva sunt din Vaterland, cum spui tu, Rolf. Ei au fost condamnați și trimiși în lagăre de concentrare deoarece au refuzat statutul de combatant în armata germană. Au murit acolo din cauza tratamentului inuman. Societatea i-a condamnat, biserica i-a disprețuit, dar aici în cer ei au fost văzuți ca martiri pentru Hristos. Unul dintre ei, Erich, spunea că a fost extrem de dificil să se împotrivescă spiritului de gloată. Alături de biserică avea siguranță fizică și spirituală. Avea protecția statului și asigurarea protecției divine, așa cum o reprezenta conducerea bisericii. De partea cealaltă, perspectivele erau sumbre. Odată acuzat de partid ca trădător, pierdea nu numai protecția civilă, ci și garanția harului divin, căci biserica lua imediat măsuri disciplinare. Au citit și ei Epistola mea, dar nu au interpretat-o ca voi. Ei au înțeles corect ce am vrut eu să spun. Cezarul trebuie respectat, atâta timp cât se ocupă de domeniul lui. Dar când el cere ceea ce numai Dumnezeu are dreptul să primească, atunci lucrurile se schimbă, oricât de dramatice ar fi consecințele.

Am scris eu așa în prima mea Epistolă, dar voi ați uitat ce s-a întâmplat cu noi, ucenicii? Am avut și noi dilema aceasta, dacă ascultăm sau nu de autorități. Ia zi, Johnny, unde scrie, că te văd mai studiat...

Johnny: Fapte 4:19 și Fapte 5:28–32, adică pe la începutul cărții.

Petru: Foarte bine. Nu era corect din partea voastră să comparați ce am spus în Epistole cu ceea ce am făcut atunci când am fost confruntat cu o situație asemănătoare? Și ați mai avut și alte exemple. Rolf, tu ai auzit de cei trei tineri evrei pe câmpia Dura?

Rolf: Eu nu citesc povești cu evrei... Ah, scuze... Atunci, cu chipul de aur al lui Nebucadnețar?

Petru: Exact. Acolo lucrurile au fost ca în cel de-al Treilea Reich. Aveau chiar și svastica voastră, sau, mă rog, voi ați luat-o de la ei. Ca și Adolf Hitler, Nebucadnețar era pornit după spațiu vital. Dorea să creeze un imperiu global prin forța armelor. Erau acolo în câmpie mulți alți evrei din provincii, dar ei s-au plecat în fața chipului, spunând prin aceasta că sunt de acord cu

planurile împăratului. Crezi că a fost ușor pentru cei trei tineri să rămână în picioare? Citiseră și ei pe Ieremia, care le spunea din partea Domnului să nu se opună împăratului Babilonului și să plece în robie. Aceasta nu însemna că toate cerințele împăratului erau legitime. Cei trei tineri riscau și ei lagărul de concentrare, ca voi, dar pentru ei crematoriul ardea chiar sub ochii lor. Ce mare pagubă dacă se plecau și ei puțin? Parcă interesa pe cineva ce fac ei acolo în mulțime...

Altceva era în joc, lucru la care voi nici nu v-ați gândit. Acolo era un conflict între împărăția întunericului și împărăția luminii. Satana încerca să instaureze împărăția lui Dumnezeu pe pământ prin mijloacele lui violente. Planul împăratului, cu toată statuia de aur, refuza descoperirea divină și instaura dictatura pentru milenii. Așa cum s-ar fi întâmplat și dacă Führerul lui Rolf ar fi reușit în scopurile lui criminale. Rolf a dat o mână de ajutor la ridicarea imperiului, crezând că luptă pentru binele omenirii. Sigur că rasa pură ar fi profitat o perioadă de sclavia în care ar fi fost aduse celelalte popoare, dar natura tiraniei fiind ceea ce este, ea înghite în final chiar pe închinătorii ei. Acum, este adevărat, voi nu v-ați gândit că situația în care v-ați găsit voi poate fi la fel de importantă ce aceea din câmpia Dura. Dacă v-ar fi spus cineva că este la fel de importantă, poate luați altă poziție atunci. De aceea sângele vostru va fi cerut din mâna altora, care trebuiau să știe, care erau puși să știe aceste lucruri. Aceasta însă nu vă eliberează de consecințele alegerii voastre.

Cu voi s-a întâmplat ca și cu alianța popoarelor venite împotriva lui Iosafat: S-au ajutat să se omoare unii pe alții. Ca urmare a alegerii voastre, v-ați aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Cine este de vină? Ați făcut o alegere greșită, spre a vă salva viața și onoarea religioasă. Acum sunteți aici. Alții au făcut alegerea corectă, riscând lagărul de concentrare și excluderea din biserică, indiferent de consecințe. Îmi spuneau băieții despre care vă vorbeam că ei chiar cu aceasta s-au confruntat atunci. Au considerat că nu pot face altfel chiar dacă se va dovedi că biserica și statul au avut dreptate, iar ei vor fi pierduți pentru totdeauna.

Dar despre toate acestea veți discuta curând în altă parte. Eu doar am vrut să vă ajut să înțelegeți cum se văd lucrurile din perspectiva noastră, cei care nu am ținut la viața noastră „chiar până la moarte.” Unde scrie asta, Johnny?

Johnny: Apocalipsa lui Ioan, mai pe la mijloc...

Rolf: Prin urmare, nu avem nicio șansă?

Petru: Nu cred.

Rolf: Așa se răsplătește loialitatea față de biserică și stat?

Petru: Da, curat loialitate... Heil Hitler!